

Slepačia Polievka
pre Dušu

Anjeli medzi nami

101
inšpiratívnych
príbehov
o zázrakoch
a viere

Jack Canfield,
Mark Victor Hansen
& Amy Newmark

Slepačia Polievka
pre Dušu

Anjeli medzi nami

101 inšpiratívnych príbehov
o zázrakoch a viere

Jack Canfield
Mark Victor Hansen
& Amy Newmark

eastone BOOKS

Chicken Soup for the Soul: Angels Among Us

101 Inspirational Stories of Miracles, Faith, and Answered Prayers

by Jack Canfield, Mark Victor Hansen, Amy Newmark

Copyright © 2013 Chicken Soup for the Soul Publishing LLC

All Rights Reserved.

www.chickensoup.com

Slovak edition © 2013 by Eastone Group, a.s.

Z anglického originálu *Jack Canfield, Mark Victor Hansen, Amy Newmark – Chicken Soup for the Soul: Angels Among Us* vydaného vydavateľstvom Chicken Soup for the Soul Publishing LLC preložila Natália Bokníková.

V roku 2013 vydalo vydavateľstvo Eastone Books, Bratislava.

www.eastonebooks.com

Translation © 2013 Mgr. Natália Bokníková

Jazyková korektúra: Mgr. Daniela Hruzíková

Layout: Studio Eastone

Tlač: Těšínská tiskárna, a. s.

Všetky práva vyhradené.

Okrem použitia ukážok pre účely recenzie a kritiky žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukovaná ani šírená v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek prostriedkami bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-8109-224-4

OBSAH

①

Zázračné zásahy

1	Susedská hliadka, <i>Debbie Acklin</i>	2
2	Liek na cestu, <i>Monica A. Andermann</i>	6
3	Biele pierko, <i>Deborah Durbin</i>	8
4	Božský šofér, <i>Melissa G. Christensen</i>	11
5	Chlapec pri bazéne, <i>Andrea Peebles</i>	14
6	Pozitívny dôkaz, <i>Tom Lumbrazo</i>	17
7	Nezahrávaj sa s nami, <i>Diane Marie Shaw</i>	20
8	Anjel v supermarkete, <i>John P. Walker</i>	23
9	Čo viem celkom isto, <i>Sherry A. Bentley</i>	26
10	Ruky na mojich ramenách, <i>Anthony D. Powell</i>	29

②

Poslovia Boha

11	Na krídlach holubice, <i>Monica A. Andermann</i>	32
12	Kto bol ten muž? <i>Dennis McCloskey</i>	35
13	Anjel v kaviarni Tima Hortona, <i>Glynis M. Belec</i>	38
14	Na dobrej ceste, <i>Debra Ayers Brown</i>	40
15	Hviezdny zásah, <i>Nancy Zeider</i>	43
16	Vandalizmus a anjel, <i>Dana J. Barnett</i>	47
17	Divoký posol, <i>Cindy V. Rodberg</i>	51
18	Vo všetkých veľkostiach a tvaroch, <i>Carol Huff</i>	54
19	Povzbudzujúce slová, <i>Dr. Debra Peppers</i>	57
20	Misionár, <i>Perry P. Perkins</i>	60

3

— Vyslyšané modlitby —

21	Rozzúrená Rysuľa, <i>Irene R. Bastian</i>	66
22	Ruka zhora, <i>John P. Buentello</i>	70
23	Moja vysnená opatrovatelka detí, <i>Patricia Beaumont</i>	73
24	Anjeli držia nado mnou stráž, <i>Sylvia Bright-Green</i>	77
25	Jazda na ľade, <i>Morgan Hill</i>	80
26	Môj snežný anjel, <i>L.A. Kennedy</i>	84
27	Anjelíček, môj strážniček, <i>Marya Morin</i>	88
28	Ashleyin anjel, <i>Linda Newton</i>	92
29	Sila modlitby, <i>Susan Allen Panzica</i>	94
30	Nová nádej na JIS-ke, <i>Sara L. Schafer</i>	97

4

— Anjeli v prestrojení —

31	Nepravdepodobný ochranca, <i>Mary Potter Kenyon</i>	102
32	Anjel prinášajúci pokoj, <i>Pam Depoyan</i>	105
33	Anjeli nepotrebujú poznať tvoju adresu, <i>Lisa Leshaw</i>	109
34	Daniel a pelikán, <i>Michelle Close Mills</i>	113
35	Odrezaní od sveta, <i>Tom Kaden</i>	117
36	Na poslednú chvíľu, <i>Nell Musolf</i>	121
37	Pomoc na ceste, <i>Elisa Yager</i>	124
38	Veselý šofér, <i>Susan R. Boles</i>	127
39	Anjel v károvanej košeli, <i>Shirley Nordeck Short</i>	130

5

— Viera v akcii —

40	Chlapec na bicykli, <i>Sheryl Grey</i>	134
41	Vznášajúci sa anjel, <i>Kandy Petillo</i>	137
42	Chcela som vidieť zázrak, <i>Judy Gyde</i>	141
43	Viera v hmle, <i>Trish Castro</i>	144
44	Pochopenie po rokoch, <i>Wendy Hobday Haugh</i>	147

45	Bez nehody, <i>Christine Trollinger</i>	150
46	Dieťa, ktoré prišlo na svet vďaka anjelom, <i>Vi Parsons</i>	152
47	Nakupujúce, <i>Ruth Ann Roy</i>	154
48	Vodič na zadnom sedadle, <i>Kristen Nicole Velasquez</i>	156
49	Viera v mestečku Cape May, <i>Donna Lowich</i>	158
50	Veleb ho, <i>Ken Freebairn</i>	161

⑥

~ Anjelské návštevy ~

51	Nevedomé stretnutie s anjelom, <i>Minnie Norton Browne</i>	164
52	Duchovná terapia, <i>Pamela Millwood Pettyjohn</i>	167
53	Anjeli pri ceste, <i>Jo Brielyn</i>	171
54	Anjel s modrým Chrobákom, <i>Susana Nevarez-Marquez</i>	175
55	Pomoc z neba, <i>Lori Phillips</i>	178
56	Návrat do života, <i>Kamia Taylor</i>	181
57	Otec, syn a brat, <i>Gary R. Hoffman</i>	185
58	Nočný anjel, <i>Cathi LaMarche</i>	188
59	Kovboj, <i>Kristine Peebles</i>	190
60	Poslanie, <i>Catherine Rossi</i>	194

⑦

~ Liečivé dotyky ~

61	Dokonalý zázrak, <i>Cindy Charlton</i>	198
62	Skratka k dosiahnutiu pokoja, <i>Donna L. Martin</i>	201
63	Budete v poriadku, <i>Sandy Lynn Moffett</i>	203
64	Pomoc od Boha, <i>Gail Molsbee Morris</i>	207
65	Anjel v jasnozelenej vetrovke, <i>Linda M. Rhinehart Neas</i>	211
66	Anjel z kaviarne, <i>Christine Pincombe-DeCaen</i>	214
67	Kilo Božieho zásahu, <i>JP Jackson</i>	217
68	V tú noc ma navštívil anjel, <i>Penny Smith</i>	220
69	Neznámy muž, <i>Christy Westbrook</i>	223
70	Upokojujúci dotyk, <i>Beth Arvin</i>	226

Láska z druhej strany

71	Neopustená, <i>Kathryn Y. Pollard</i>	230
72	Nočná návšteva, <i>Jean Haynie Stewart</i>	234
73	Ako to vedel? <i>Laurie Ann Mangru</i>	237
74	Niektorí anjeli nosia klobúk, <i>Kris Flaa</i>	241
75	Banditov beh, <i>David Magill</i>	245
76	Tajomná tanečníčka, <i>Jess Forte</i>	248
77	Návšteva, <i>Roberta Cioppa</i>	251
78	Správa z večnosti, <i>Sylvia Bright-Green</i>	253
79	Anjel mojej dcéry, <i>Sarah Clark Monagle</i>	255
80	Správa od mamy, <i>Kathryn Radeff</i>	257
81	Na bicykli z hory Haleakala, <i>Samantha Ducloux Waltz</i>	260
82	Anjeli v nebi aj na zemi, <i>Al Cole</i>	264

Anjelskí spojenci

83	Vodca svorky, <i>Jennie Ivey</i>	270
84	Čo môžeš urobiť?, <i>Rosemary McLaughlin</i>	273
85	Anjel na letisku, <i>Pat Kane</i>	276
86	Anjel v luxusnom žltom aute, <i>Diane Stark</i>	279
87	Vráť sa domov, <i>Carol A. Gibson</i>	282
88	Nájsť správnu cestu, <i>C.D. Jarmola</i>	286
89	Anjel na štyridsiatom kilometri, <i>Timothy Martin</i>	288
90	Stratená, <i>Jenny Snow</i>	291
91	„Urob krok vzad!“, <i>Barbara Routen</i>	295

Anjelská ochrana

92	Varovné zašepkanie v meste anjelov, <i>Syndee A. Barwick</i>	298
93	Zachránená hlasom, <i>Jan Bono</i>	302

94	Naučiť sa počúvať, <i>Vicky Ford</i>	304
95	Anjel za volantom, <i>Peter J. Green</i>	307
96	V skutočnosti nie som sama, <i>Margaret Nava</i>	311
97	Anjel v červenom, <i>Nancy B. Gibbs</i>	314
98	Anjel záchránár, <i>Kathryn Radeff</i>	317
99	Anjelský tím, <i>Denise Reich</i>	319
100	Anjel záchránca, <i>Anna M. Jones</i>	322
101	Kto bola tá žena? <i>Sheryl Ricigliano</i>	325

Predstavujeme našich prispievateľov	328
O autoroch knihy	345
Podakovanie	347
Slepačia polievka pre dušu	348

Prvá kapitola

Zázračné zásahy

Susedská hliadka

Anjeli sú tak blízko, aby ťa počuli.

– NEZNÁMY AUTOR

Vto leto som mala dvanásť rokov. S kamarátkou sme sa prechádzali po uliciach v našej štvrti. Práve sa stmievalo, alebo bolo tesne po zotmení. Byť vtedy vonku bolo pre nás veľmi vzrušujúce. Okolie osvetľovali pouličné lampy, takže sme sa nemali čoho báť. Robili sme presne to, čo robia dievčatá v našom veku: rozprávali sme sa, spievali a bláznili sa. Jednoducho sme sa tešili, že sme spolu.

V ten večer sme obe mali zvláštny, tajomný pocit, akoby nás niekto sledoval.

Asi jeden blok od našej ulice sme radšej pridali do kroku, ale neponáhľali sme sa, aby to nevyzeralo, že sa bojíme.

„O chvíľu by sme už mali byť späť na našej ulici,“ povedala som.

„Áno, a možno stretneme môjho a tvojho brata, išli sa spolu bicyklovať,“ povedala moja kamarátka. Povedala to tak, akoby to adresovala niekomu, kto by nás mohol sledovať. Malo to vzbudiť zdanie, že sme v bezpečí.

Na druhý deň, keď rodičia mojej kamarátky neboli doma, sa im cez okienko v kúpeľni niekto pokúsil vlámať do domu. Jej dvaja starší bratia ho vyplašili a zahnali. V dolnej časti ulice som pred jej domom videla blikať policajné autá. Ale až na druhý deň som sa dozvedela, čo sa tam dialo.

„Myslíš, že to bol ten istý človek, čo nás sledoval?“ opýtala som sa.

„Stavím sa, že hej,“ pošepkala. Niekoľko si počkal, kým pred naším domom nebudú žiadne autá, a potom sa pokúsil vlámať dnu.

Mohol, ale nemusel to byť ten istý človek, ktorý nás sledoval. V skutočnosti sme vlastne ani nemali žiaden dôkaz, že by nás niekto sledoval. Bol to len taký vtieravý pocit. Napriek tomu som sa bála, že sa bude chcieť vlámať aj k nám.

Ďalší týždeň sme o tom veľa debatovali. Pre nás, dvanásťročné dievčatá, to bola skutočná dráma. Počas dňa sme sa nebáli. Strach prichádzal až po zotmení.

Teda bála som sa hlavne ja. Kamarátkin dom bol vždy plný ľudí, ja som ale žila len s mamou a dvomi mladšími bratmi. Otec bol vo Vietname.

Nemali sme doma centrálnu klimatizáciu, iba klimatizačnú jednotku v kuchynskom okne. V noci, pokiaľ teda nebolo extrémne teplo, sme ju vypínali a vetrali otvorenými oknami. Ja som si v izbe začala na noc zatvárať okno a ťahať závesy. Prikrývala som sa až po bradu, čo bolo z hľadiska bezpečnosti smiešne, ale aj tak to každé dieťa robí. Ležala som v posteli, väčšinou som nemohla zaspáť, pretože som si predstavovala, ako pri dome niekto čaká a sleduje ma.

Keď sa mi aj podarilo zaspáť, počas noci som sa niekoľkokrát zobudila. Zvyčajne celkom spotená, pretože okná boli zavreté a mala som teplý paplón. A samozrejme od strachu. Opakovala som si modlitbičku, ktorú som sa naučila ako ešte celkom malá: „V každom rohu mojej postele, si jeden anjel na noc ustelie. Prvý sa bude modliť, druhý ma bude strážiť. A tretí so štvrtým budú so mnou navždy.“ Odmietala som zatvoriť oči, ale nakoniec ma vždy premohla únava.

Raz večer sme s mamou a bratmi išli na návštevu k našej rodine, ktorá bývala na dolnom konci ulice. Navečerali sme sa a potom sa hrali karty. Keďže som bola z posledných nocí nevyspatá, veľmi skoro na mňa prišla únava a rozhodla som sa sama pobrať domov. Ako som kráčala po chodníku, všimla som si, že ma sleduje auto. Išlo za mnou, ale nepredbiehalo ma, držalo so mnou krok. Nechcela som sa otočiť a vrátiť sa naspäť, pretože by som tomu autu išla rovno oproti. Ale ani som nezrýchliła.

Keď som prišla k uličke vedúcej k nášmu domu, bola som presvedčená, že auto ma minie a bude pokračovať v ceste. Ale nie, zabočilo a sledovalo ma až k nám domov. Keď som už bola pred vchodom, počula som, ako niekto otvoril a zatvoril dvere auta.

V našom susedstve si ľudia počas dňa domy zamykali len málokedy. Kým sme boli na návšteve, tiež sme nemali zamknuté. V celom dome bolo pozhasínané. V dome aj okolo domu bola úplná tma. Na jednej strane som sa vojsť do domu bála, no na druhej strane som to chcela urobiť čo najskôr.

V tej chvíli sused od vedľa, volali sme ho Zelená baretka, zabočil na príjazdovú cestu k domu a zaparkoval svoju motorku. Nebolo možné si ho nevšimnúť, keďže jeho motorka hlasno rachotila. Ako z nej zoskočil, upravil si baretku a zamával mi.

Predpokladám, že toho vodiča odradil. Počula som, ako sa dvere na aute opäť otvorili a zatvorili. Keď som sa otočila, videla som to tmavé auto vychádzať z príjazdovej cesty.

Chvalabohu som v diaľke uvidela aj mamu s bratmi, boli tiež na ceste domov. Počkala som na verande, aby som vošla do domu spolu s nimi.

„Kto bol v tom aute na ceste?“ opýtala sa mama.

„Neviem,“ odvetila som, „ale celú cestu domov ma sledoval.“

„To asi nie, zlatko. Prečo by ťa niekto sledoval?“ opýtala sa. „Možno si len pomýlili dom.“

Porozprávala som jej teda celý príbeh. Ako sme s kamarátkou mali pocit, že nás niekto sleduje. Ako sa k nim do domu niekto pokúsil vlámať. A teraz toto. Ale videla som, čo si myslí – že som až príliš popustila uzdu svojej fantázii.

Dodala som: „Keď pán M. zaparkoval motorku, vystrašil ho.“

Mama sa na mňa veľmi zvláštne pozrela. „Ale veď vieš, že pán M. je vo Vietname, aj s naším ockom,“ povedala. Áno, vedela som to, ale tak sa mi uľavilo, keď som ho videla na motorke pri dome, že som na to celkom zabudla. „Musel sa vrátiť,“ skúsila som. „Dokonca mi zamával.“

„Nie zlatko, nevrátil sa.“

Ale nepresvedčila ma, ja som ho predsa videla. Mama ma zaviedla k nim domov, aby mi jeho žena potvrdila, že je ešte stále preč.

V ten večer, ako som si zopakovala svoju modlitbičku k anjelom, premýšľala som o pánovi M. Bol tam. Videla som ho predsa, aj som počula jeho motorku. Rovnako ako ten človek, ktorý ma sledoval. Zrazu som si pri nohách posteľe

všimla svetlo. Najprv som si pomyslela, že je to len nejaký optický klam. Ako keď svetlo pouličnej lampy presvitá pod zvláštnym uhlom spoza záclony. Zostala som bez pohnutia ležať a premýšľala som. Pomaly ma ovanul zvláštny pokoj. S istotou som vedela, že ma navštívil anjel.

Boh mi zaslal tohto posla, aby mi dal vedieť, že na mňa dáva pozor.

Možno to bol niekto, koho som si pomýlila s pánom M.

Všetok môj strach sa rozplynul. Odhodila som prikrývku a vstala som, aby som otvorila okno. Do izby zavial slabý vetrík.

Keď som si opäť ľahla, pozrela som sa k nohám postele. To svetlo tam ešte stále bolo, mäkké a žiarivé. Ani si nepamätám, kedy naposledy som sa tak dobre vyspala. A v to leto už moje bezstarostné dni nenarušila žiadna ďalšia úzkostná udalosť.

– *DEBBIE ACKLIN*

Liek na cestu

*Príroda nemá zľutovania. Jednoducho si
povie: „Teraz trochu nasnežím. Ak nemáš
obuté čižmy, ale máš na sebe bikiny, nebudeš
to mať ľahké. Ale aj tak idem snežiť.“*

– MAYA ANGELOU

Z telefónu sa ozval otcov zúfalý hlas: „Minuli sa mi lieky.“
Keďže už nebol najmladší, snažila som sa mu priebežne pripomínať, aby si lieky ustrážil. A teraz je to tu opäť. Odhrnula som záclonu a pozrela von oknom. Snežilo už od rána a na aute bolo aspoň pätnásť centimetrov snehu. Zhlboka som sa nadýchla a úpenlivo som premýšľala.
„Neboj sa, oci,“ povedala som napokon. „Zavolám do lekárne a lieky ti vyzdvihnem.“
„Ale choď opatrne,“ pripomenul mi. „Vyzerá, že vonku sa bude šmýkať.“
Nie bude – už teraz sa šmýka! Keď som zložila, postála som chvíľu pri okne. Pozorovala som autá, ktoré išli po ceste krokom a šmýkali sa. Nebola som

nadšená, že mám ísť autom, ale k otcovmu domu to boli len dva kilometre a lekáreň bola po ceste. Obliekla som sa do toho nečasu a zobrala kľúče od auta. Ako som schádzala po schodoch, počula som na hlavnej ceste húkať sanitku. Nehoda. Hodila som dnu kľúče od auta a poriadne som si omotala šál okolo krku. Radšej to vybavím peši.

V lepšom počasí som sa po tejto trase prechádzala pravidelne. Tešila som sa z pohybu na vzduchu a cestou som postretala mnohých susedov. Ale za týchto podmienok si dnešnú prechádzku asi veľmi nevychutnám. Keď som dorazila do lekárne, mala som dobrý pocit z toho, že som išla pešo. Autá na ceste mali problém sa pohnúť, nedalo sa cúvať, na križovatke ledva zastavovali.

Keď som sa vydala z lekárne ďalej, pozrela som sa hore, smerom k šedej oblohe. Potichu som sa poďakovala za to, že som v bezpečí. O chvíľu som si uvedomila, že si celú situáciu vlastne vychutnávam. Svieži vzduch ma celkom prebral. Poletujúce vločky sa mi zdali pôvabné a všade naokolo voňal sneh. Naposledy som sa z takejto snehovej kalamity tešila ešte ako dieťa.

Ako som tak nad tým rozmýšľala, zacítila som, ako ma niekto chytil za ramię a rázne stiahol dozadu. Urobila som pár krokov a pristála až na vedľajšom trávniku, odkiaľ som videla auto, šmýkajúce sa priamo na obrubník. Skončilo presne na tom istom mieste, po ktorom som pred chvíľou išla. Celkom ohrozená som sa oprášila a otočila som sa, aby som sa poďakovala tomu, kto ma zachránil. Ale okrem mňa tam nikto iný nebol, dokonca ani žiadne ďalšie stopy v snehu, iba moje. Keď som sa pobrala ďalej, vyslala som hore z vďačnosti ešte jedno poďakovanie – tentoraz patrilo anjelovi, ktorý na mňa dával pozor, aby som aj v takomto počasí zostala v bezpečí.

– *MONICA A. ANDERMANN*

Biele pierko

Anjeli strážni lietajú tak vysoko preto, aby sme ich nevideli. Ale oni sa na nás celý čas pozerajú.

– JEAN PAUL RICHTER

Bola sobota, asi desať hodín ráno. Keď som obliekla svoju osemmesačnú dcéru Holly, rozhodla som sa, že zídem do obchodu kúpiť niečo na obed. Bývali sme vtedy v malej dedine a do obchodu to autom trvalo len desať minút. Ale išlo sa po ceste, ktorá bola miestami veľmi úzka. Žila som v tej dedine celý život, takže som tú cestu poznala ako svoju dlaň.

Uložila som Holly do autosedačky a vyrazili sme. Pustila som CD-čko s jej obľúbenými pesničkami.

Boli sme nakúpiť, zašli sme aj do pekárne a na poštu. Opäť som Holly posadila do sedačky a vydali sme sa na cestu domov.

Pruhy na tejto ceste boli také úzke, že nebola vhodná pre veľké nákladniaky alebo kamióny. Ale šoféri nákladných áut po nej vytrvalo jazdili, pretože to bola skratka. Počas niekoľkých rokov som podpísala mnoho petícií, ktoré

obyvatelia v našej dedine iniciovali, ale miestni poslanci neurobili nič pre to, aby nákladným autám zakázali jazdiť po tých úzkych cestách. Takže vždy som po tom úseku išla opatrne, obzvlášť cez jednu zákrutu, ktorá mala takmer tvar písmena S. Bola o niečo širšia ako pruh pre jedno auto. Ak sa tam stretli dve autá, jedno z nich muselo kúsok cúvnuť, aby to druhé mohlo prejsť.

Ako sme sa blížili k tejto zákrute, pre istotu som jemne pribrzdila, keby náhodou išlo niečo oproti. Ako som vošla do zákruty, videla som, že oproti nám ide obrovské červené nákladné auto. Pri tej rýchlosti, ktorou šofér išiel, nebola šanca, aby auto ubrzdl. Rútil sa priamo na nás.

Bola som presvedčená, že to auto to do nás napáli, takže som v poslednej sekunde skočila na brzdu, odopla som si bezpečnostný pás a hodila som sa na Holly. Keď do nás vrazí, aspoň ona by mohla prežiť.

Hovorí sa, že v takých chvíľach sa človeku premietne celý jeho život, ale to sa mi neudialo. Všetko, čo mi v hlave bežalo, bolo: „Dobre, takže nadišiel môj čas.“

Môj drahý ocko hovorieval: „Keď sa tvojej hlavy dotkne biele pierko, prišiel tvoj čas odísť.“

Pamätám si len na to, že som si želala, aby to príliš nebolelo a aby moje dieťa prežilo.

Počas týchto sekúnd som zatvorila oči a pripravila som sa na to, čo príde. Celý čas som Holly hovorila, ako veľmi ju ľúbim.

Ako som chránila svoju dcérku, počula som blížiaci sa nákladiak.

Odrazu všetko stíchlo. To ticho bolo také intenzívne, až som si myslela, že náraz už prebehol a ja, čerstvo mŕtva, som práve na ceste do neba, alebo kamkoľvek, kam po smrti odchádzame.

Naokolo nebol absolútne žiaden hluk. Mám pocit, že to boli roky, kým som sa odvážila otvoriť oči. Stále som bola vo svojom aute a ležala som krížom cez Holly. Na ceste nebolo nikoho, žiadna premávka, žiadne obrovské auto rútiace sa na nás, nič. Akoby nejaká obrovská ruka zdvihla moje auto, uvoľnila cestu nákladiaku a potom auto opäť položila na rovnaké miesto.

Pozrela som sa do spätného zrkadla, ale nevidela som žiadne červené nákladné auto. Jednoducho zmizlo.

Roztrasená som došoférovala domov. Počas celej cesty sme už nestretli ani jediné auto.

Keď som Holly vyberala zo sedačky, ležalo pod ňou malé biele pierko.

Odvtedy mám to pierko stále v aute, aby mi pripomínalo deň, kedy nám anjeli zachránili život. A zakaždým, keď niekam cestujeme, im poďakujem za to, že nás strážia.

– *DEBORAH DURBIN*

Božský šofér

*Nikdy nejazdi rýchlejšie, ako dokáže
lietať tvoj strážny anjel.*

– NEZNÁMY AUTOR

Stalo sa to pred trinástimi rokmi, počas jedného nádherného slnečného júnového dňa. S mojou priateľkou Kristen a dvomi ďalšími kamarátmi, Karen a Ericom, sme si tento deň plánovali užiť na pláži. Všetci sme nastúpili do mojej novej krásnej červenej Mazdy Protége a mohli sme vyraziť. Bola som nadšená, že idem na pláž na vlastnom aute. Okienka otvorené, v kufri zbalené všetky veci, ktoré človek na takýto deň potrebuje, všetci sme boli presýtení vôňou slnka. Konečne sme vyrazili, napojili sa na diaľnicu a smerovali k plážam na Rhode Island. Ani jeden z nás nemal v ten deň žiadne povinnosti. Jeden z tých oddychových letných dní nášho života sa práve začínal.

Ako sme sa približovali k pláži, premávka hustla.

„Ach, nie, zabudla som, že tento víkend sú letecké dni! Premávka bude otrasná,“ lamentovala som.